

Christina Cervantes

magiska resor

Tina K Persson

Ön. VI

Det nyckfulla vädret höll dagarna i sitt grepp. Johan hade börjat planera för hur de skulle få igång bilen. Karossen hade inramats av högt torrt gräs som vajade mot den metallic-gröna plåten. Johan misstänkte att det kunde handla om något elfel på bilen. Snart skulle bron öppnas. Så fort de fick bilen att gå skulle de kunna lämna ön. Johan var borta mycket om dagarna i olika ärenden. Christina gick mer och mer upp i skrivandet, samtidigt som hon började må sämre. Det värkte i lederna och ibland kände hon sig yr. Hon teg om det. Snart skulle de vara hemma igen och då skulle hon kontakta den vårdcentral där hon var inskriven. Kanske handlade yrseln om vitaminbrist. Det skulle hon snart råda bot på.

Hon inväntade besked om systemens ankomst till Sverige. De hade så mycket att ta igen! Johan, som gått omkring och varit spänd, likt ett instrument där stämskruvarna dragits åt alldeles för hårt, verkade lite mer avslappnad. Under deras festmåltid hade han medgivit att han för varje dag som gått känt sig mer och mer otillräcklig. Utflykterna han gjorde till fots hjälpte till att hålla sinnet i schack. Han brottades dagligen med teknikproblem, precis som hon själv faktiskt. Hon försökte peppa.

Men hon saknade dagar med skratt i. Spontana utflykter med bilen. Bristen på goda framtidsutsikter gjorde det svårt att hålla hoppets låga levande. När det gällde klimatet hade alla förutsägelser funnits. Människan var ett vane-djur.

Men var inte hoppet också en språngbräda till handling?

Det var på eftermiddagen, en torsdag med vackert vindstilla väder, när hon helt oväntat snubblade och föll framstupa i det torra gräset. Hon blev först bara häpen. Det kändes som om benen vikit sig under henne. Hon låg kvar med näsan i marken, kände efter. Inget verkade brutet, hon hade fallit mjukt. Christina satte sig upp, tittade sig omkring, undersökte marken. Den var slät och jämn. Sedan reste hon sig och borstade av sig frön och torra växtdelar. Hon prövade stegen. Benen bar henne men hon var darrig i kroppen.

Efter fallet gick hon direkt tillbaka till stugan. Hon ville ge akt på om det kunde komma andra signaler från kroppen. Visst besvärades hon av stelheten i nacken, lite värk i armar och i axlar, men hon tänkte att det kunde vara arbetsställningens fel. Här fanns ingen sittriktig kontorstol, inget skrivbord som gick att höja eller sänka. Hon satt allt som oftast i en gammal nersutten korgstol med skrivboken eller skrivplattan i knäet och anteckningarna jämte sig. Ibland brukade hon lägga sig ner, ibland sätta sig i vilstolen på trädäcket om vädret var behagligt.

Christina tog några ordentligt djupa andetag. Hon satt på sängkanten, stirrade ut mot havet och önskade att Johan varit i närheten. Men hon hade själv sagt till honom att det passade utmärkt att han gav sig iväg för att försöka ordna med bogserhjälp av bilen till den enda verkstaden som fanns. Båda hoppades innerligt att de skulle hitta någon mekaniker som var duglig, att felet skulle vara enkelt att laga. Johan hade tagit ut den gamla herrcykeln ur förrådet och pumpat upp däcken.

– Farsans cykel, hade han flinat med glasögonen på nästippen.

För ett ögonblick kastades hon tillbaka till sin barndom och det omoderna torpstället som de bott i när hon var liten. Hennes fars ständiga kamp med cykeldäcken och slangarna som han lyckades punktera, för att sedan laga och plåstra om.

Pa med sin ouppnåeliga dröm om Tour de France.

Han hade i alla fall cyklat ner till Spanien. Och blivit kvar. Christina suckade lätt. Hon vickade på tårna, kände efter i benen, sökte en förklaring till att hon hade fallit framstupa ute i gräset. Hon prövade några balansövningar. Blicken stadigt fäst mot den långa raden av kritvita svanar som gled fram i havsbandet utanför fönstret. Det var nästan bleke på sjön. Knappt en krusning på vattnet.

Ibland när hon satt och tittade på havet länge hände det att verkligheten gled undan, att vattenytan förvandlades och blev till ett slags överklig fast massa. Nu gled svanarna över ytan i en vit parad i riktning mot fyren. Hon skulle snart låta sig slukas upp av den blå anteckningsboken. Den med guden Poseidon på framsidan. Det räckte att hon bläddrade framåt några sidor för att hon skulle förlora sig.

En våg från det förflutna svepte henne tillbaka i tiden.

På det Egeiska havet

Jerry hade tagit över vakten. Christina hade svårt att somna, trots att hon gäspat sig igenom den sista timmen i sittbrunnen. Inget dramatiskt hade hänt, hon längtade mest efter frukost i dagsljuset. Såg framför sig en vik med turkost vatten och möjligheten att dyka i direkt från båten. Hon hade mött Jerry på väg upp när hon klättrat ner, de hade nickat till varandra. Han hade stannat till några sekunder, som om han hade tänkt säga något men sedan ångrat sig.

Nere i ruffen fick hon syn på Cynthia, invirad som en kåldolme i ett grönt lakan i sin hyttkoj. Christina gjorde allt för att smyga. Hon tyckte att det hade börjat gunga lite väl mycket. Fast det kändes kanske bara mycket mer här nere i ruffen? Hon tappade balansen innan hon nådde sin koj och grabbade tag i någonting som stack ut, vad det var visste hon inte, men det höll, tack och lov. Medan hon tog av sig byxor och tröja kom en liten ilning av illamående. Hon hade varit förutseende nog att minnas receptet sedan förr, på fraktbåten. I väskan låg en liten flaska Jägermeister. Hon övervägde om hon skulle väcka Cynthia och be henne ta en rejäl klunk, men beslöt att låta henne sova. Hon förde flaskan till munnen och drack. Tre klunkar allt som allt. Det brände till i munnen och värmen spred sig ner i magen.

Hon ville bara snabbt ner i kojen och sova. Precis när hon satt sig ner var det som om något kom i fatt henne, en syn, och en känsla av att hon varit med om detta förut.